

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: J. Š.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2016, č. j. KUZZL-50005/2016, sp. zn. KUSP-46713/2016/DOP/BI,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2016, č. j. KUZZL-50005/2016, sp. zn. KUSP-46713/2016/DOP/BI (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž, odbor občansko-správních agend,

oddělení dopravy a silničního hospodářství (dále též „prvostupňový správní orgán“), ze dne 11. 5. 2016, č. j. MeUKM/032132/2016, sp. zn. MeUKM/057082/2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) a odvolání proti výzvě prvostupňového správního orgánu k doplnění odvolání ze dne 15. 6. 2016, č. j. MeUKM/057082/2015. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 13. 8. 2015 kolem 15:06 hod., na silnici I. třídy č. 50 mezi obcemi Buchlovice a Kožušice, v katastru obce Střílky, v prostoru před čerpací stanicí Motrans, ve směru jízdy na obec Brno, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovena dopravní značkou B 20a na 80 km/hod., řídil osobní motorové vozidlo tov. zn., nedovolenou rychlostí, kdy mu byla Policií České republiky naměřena rychlost jízdy 152 km/hod., čímž po zvážení odchylky měřicího zařízení ± 3 km/hod. překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 67 km/hod. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 8 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu osmi měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí není důvodné. Podle názoru žalovaného bylo v řízení bez důvodných pochybností prokázáno, že žalobce se přestupku dopustil. V tomto ohledu žalovaný vycházel zejména ze skutečnosti, že protiprávní jednání žalobce bylo řádně zdokumentováno záznamem o přestupku, fotodokumentací místa jeho spáchání a v rozhodné době platným ověřováním listem použitého rychloměru. V kontextu námitek uplatněných žalobcem v průběhu správního řízení dále žalovaný doplnil, že místo spáchání přestupku lze bez pochybností ověřit porovnáním pořízené fotodokumentace, popř. nahlédnutím do veřejně dostupných internetových map. Není pak podstatné, zda žalobce o dopravním značení věděl či nikoliv, přičemž jeho tvrzení, že se na místě nenacházelo, zůstalo pouze v rovině ničím nepodloženého tvrzení. Podobně žalovaný považoval za účelovou rovněž později uplatněnou námitku spočívající v tom, že mělo po změření rychlosti dojít k záměně řidiče. Je totiž standardním postupem, že je vozidlo změřené na příjezdu ve vzdálenosti necelých 260 metrů bezprostředně zastaveno. Podle jeho názoru nelze přisvědčit ani souvisejícímu a nepodloženému tvrzení žalobce o tom, že k zastavení vozidla policisty došlo až 5 km od místa měření rychlosti, neboť by se jednalo o postup v rozporu s běžným policejním postupem, a to bez racionálního zdůvodnění.

Žalovaný dále nepovažoval za důvodné ani námitky žalobce proti nepostoupení věci jinému místně příslušnému správnímu orgánu a nedodržení návodu k obsluze použitého rychloměru ve vztahu k provozní teplotě, vzdálenosti a úhlu měření. Pokud se jedná o námitky proti samotnému měření rychlosti, žalovaný k tomu doplnil, že jejich důvodnost vylučuje přímo návod k obsluze rychloměru, se kterým je žalobce nepochybně seznámen, neboť na něj v řízení opakovaně odkazoval. Konkrétně žalovaný poukázal na skutečnost, že rychloměr může být při dobrém osvětlení a zaostření provozován až na vzdálenost 400 metrů, a to při teplotě měřidla do 50°C, přičemž v případě překročení stanovených limitů není provedeno měření, ale automaticky evidováno chybové hlášení. Současně žalovaný odkázal na neoficiální vyjádření ČMI, podle kterého proběhlo měření

v souladu s návodem k obsluze rychloměru, který byl opatřen úředními značkami. Podobně pak žalovaný argumentoval ve vztahu k námitce, že měření neproběhlo pod nulovým úhlem, když v kontextu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí doplnil, že vlivem tzv. cosinus efektu mohlo dojít pouze k naměření nižší než skutečné rychlosti měřeného vozidla, což je žalobci ku prospěchu. Za nadbytečné a v rozporu s požadavkem na zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností pak žalovaný považoval provedení důkazu za účelem prokázání zdravotní, osobní a jiné způsobilosti policistů, popř. zvýšení bezpečnosti provozu měřením rychlosti v místě spáchání přestupku. K tomu pouze uvedl, že se jedná o známé místo častých a tragických dopravních nehod, pročez tak nelze měření rychlosti považovat za šikanózní.

Žalovaný se dále ztotožnil také se závěry prvostupňového správního orgánu ohledně výše uložené sankce. Konkrétně uvedl, že bylo správně zohledněno podstatné překročení nejvyšší dovolené rychlosti, a to v místě častých dopravních nehod. Současně však prvostupňovému správnímu orgánu vytknul, že v řízení bylo prokázáno pouze zavinění ve formě nevědomé nedbalosti. Stejně tak doplnil jeho úvahy o hodnocení osoby pachatele, která podle jeho názoru svědčí o tom, že žalobce nepatří mezi zodpovědné a bezúhonné řidiče, přičemž se ke svému protiprávnímu jednání nepřiznal.

III. Žaloba

V žalobě žalobce předně namítal, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí došlo k rozšíření předmětu řízení, neboť bylo místo spáchání přestupku v rozporu s jeho vymezením v oznámení o zahájení řízení doplněno o údaj „*v prostoru před čerpací stanicí Motrans*“, aniž by se k tomu mohl jako obviněný z přestupku vyjádřit. Stejně tak nebyl ve výroku v rozporu se zákonem uveden údaj o konkrétní formě nedbalostního zavinění a o souvisejícím bodovém postihu. V řízení navíc nebylo spáchání přestupku z vědomé nedbalosti prokázáno, což ostatně potvrdil také žalovaný, přestože tento nedostatek napravit pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud se pak jedná o výši uložené sankce, žalobce namítal, že byla ze strany prvostupňového správního orgánu porušena zásada zákazu dvojího přičítání, přičemž nebylo dostatečně zdůvodněno, proč nepostačovalo uložení sankce na spodní hranici zákonem stanovené sazby a jak správní orgán dospěl k závěru, že se jedná o místo častých dopravních nehod. Stejně tak bylo v tomto ohledu podle žalobce použito vágního pojmu „*velmi vysoká rychlost*“ a nebyla při určení druhu a výměry sankce zohledněna všechna zákonná kritéria, což nelze napravit pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Kromě toho žalobce namítal, že bylo v přestupkovém řízení omezeno jeho právo vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, neboť byl ze strany prvostupňového správního orgánu písemností ze dne 28. 1. 2016 poučen o tom, že tak může učinit ve stanovené lhůtě přímo v sídle příslušného správního orgánu, přestože zákon umožňuje také využití elektronického či dálkového způsobu komunikace.

Pokud se poté jedná o skutkový stav věci, žalobce předně namítal, že z fotodokumentace místa spáchání přestupku není zřejmé, kdy a kde byla pořízena, resp. zda se v daném místě v době spáchání přestupku dopravní značení stanovující nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/hod. nacházelo či nikoliv. Současně vyslovil pochybnost o tom, zda k sepsání oznámení přestupku skutečně došlo na místě silniční kontroly. Ze strany prvostupňového správního orgánu byl navíc podle jeho názoru opomenut návrh důkazu ohledáním místa spáchání přestupku, což je vada, kterou nelze zhojit pouze doplněním

úvah prvostupňového správního orgánu v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Stejně tak žalobce namítal, že v řízení nebylo dostatečně prokázáno, že byl řidičem vozidla, neboť jím byla ve skutečnosti jiná osoba, která se s ním po změření rychlosti vyměnila. Pokud v této souvislosti správní orgány argumentovaly běžnou policejní praxí, kdy dochází k zastavení vozidla bezprostředně po jeho změření, přezkoumatelně to nevyvrací jeho tvrzení o tom, že v projednávané věci došlo k zastavení vozidla až ve vzdálenosti pět kilometrů od místa měření, resp. údajného spáchání přestupku.

Poslední námitka žalobce pak z více hledisek směřovala proti samotnému měření rychlosti. Konkrétně namítal, že nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze použitého rychloměru, přičemž nedostatečné zdůvodnění ze strany prvostupňového správního orgánu nelze v tomto ohledu nahradit pouze argumentací žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Návod k obsluze navíc nebyl v řízení jako důkaz proveden. Předně tedy žalobce poukázal na skutečnost, že mohlo dojít k překročení provozní teploty rychloměru, přičemž nebyly dostatečně vypořádány jeho návrhy na doplnění dokazování. Žalovaný se sice opět nesprávně pokusil napravit tyto nedostatky v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale přesto nezohlednil vliv překročení provozní teploty nejen na samotné měřicí zařízení, ale také jeho příslušenství Pocket PC. Podobně pak žalobce argumentoval také ve vztahu ke vzdálenosti měření, k níž nebylo podle jeho názoru přezkoumatelně zdůvodněno, že lze měřit rychlost až na vzdálenost 400 metrů, přičemž byl opomenut návrh důkazu na vyjádření výrobce rychloměru. Kromě toho neproběhlo podle názoru žalobce měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze proto, že záměrný kříž nebyl celý umístěn na přední masce vozidla. V této souvislosti žalobce odkázal na vyjádření ČMI k jiné přestupkové věci, které bylo z jeho strany doloženo, přičemž doplnil, že neoficiální vyjádření téže instituce, vyžádané prvostupňovým správním orgánem, není směrodatné. Správní orgány se navíc dostatečně nezabývaly tím, zda byl rychloměr řádně opatřen úředními značkami. Pokud se jedná o nulový úhel měření, ten nebyl policisty dodržen, přičemž správní orgány v tomto ohledu argumentovaly pouze nepřezkoumatelným matematickým výpočtem, aniž by vypořádaly návrh důkazu vyjádřením výrobce rychloměru, stejně jako návrh důkazu dokumenty ohledně důvodnosti provedení měření. Závěrem pak žalobce doplnil, že se správní orgány nezabývaly ani jeho námitkou ohledně nesprávné manipulace s rychloměrem, rizika vzniku jevu slip efekt a provedení měření jiným, než přímým způsobem. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření žalovaný k žalobním námitkám uvedl, že k upřesnění místa spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí došlo v souladu s obsahem úředního záznamu, který byl ve správním spisu založen. Pokud se jedná o další namítané vady výroku, podle jeho názoru není údaj o konkrétní formě nedbalostního zavinění a bodovém postihu obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku. Není poté nezákonné, pokud žalovaný úvahy prvostupňového správního orgánu ohledně formy zavinění v odůvodnění napadeného rozhodnutí koriguje, neboť přestupkové řízení tvoří dohromady jeden celek. Podle žalovaného nelze dále přisvědčit ani námitce žalobce ohledně porušení jeho procesního práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, neboť z dotčené výzvy nevyplývalo, že by se nemohl vyjádřit způsobem umožňujícím

dálkový přístup, což ostatně v řízení opakovaně učinil. Jeho zmocněnec navíc není v přestupkovém řízení žádným nováčkem. Co se pak týče uložené sankce, postupoval prvostupňový správní orgán v souladu se zákonem, přičemž dílčí nedostatky ohledně zohlednění zákonných kritérií ve vztahu ke stanovení druhu a výměry sankce byly žalovaným doplněny, a to v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ve vztahu k námitkám proti zjištění skutkového stavu dále žalovaný uvedl, že umístění dopravního značení v místě spáchání přestupku bylo dostatečně prokázáno fotodokumentací založenou ve spisu, přičemž argumentace žalobce se zakládá pouze na ničím nepodloženém tvrzení. Podobně se ostatně žalovaný vyjádřil také k tvrzené záměně osoby řidiče, která podle něj odporuje nejen obsahu listin založených ve spisu, ale také běžné praxi policejních orgánů. Úřední záznam sice nelze použít jako důkaz, ale může k němu být v řízení přihlédnuto. V souladu s odůvodněním napadeného rozhodnutí pak žalovaný reagoval na námitky ve vztahu k měření rychlosti. Předně uvedl, že nebylo potřeba návod k obsluze provádět jako důkaz, resp. s jeho obsahem žalobce (zmocněnce) speciálně seznamovat, neboť je s jeho obsahem nepochybně seznámen. Pokud se jedná o námitky ohledně provozní teploty rychloměru, včetně příslušenství Pocket PC, a vzdálenosti měření, ty byly vypořádány odkazem na návod k obsluze a neoficiální vyjádření ČMI. Stejně tak se správní orgány dostatečně zabývaly námitkou proti nenulovému úhlu měření, který je žalobci ku prospěchu a neprovedení dalšího dokazování ohledně bezpečnosti silničního provozu v místě spáchání přestupku. Závěrem pak žalovaný doplnil, že nepovažoval za potřebné provádět důkaz ani neodborným videem na internetových stránkách Youtube, neboť byl tzv. slip efekt vlivem umístění záměrného kříže na čelní masce vozidla vyloučen. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se předně nachází dva záznamy o přestupku ve smyslu výstupů měření rychlosti z použitého rychloměru Microdigicam ze dne 7. 9. 2015 a čtyři fotografie vztahující se k dopravnímu značení, které stanovuje nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/hod. Kromě toho je ve spisu dále založen v rozhodné době platný ověřovací list použitého rychloměru, výpis evidenční karty řidiče, ručně a strojově sepsané oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 13. 8. 2015, ze kterého je patrné, že ke změření rychlosti vozidla žalobce došlo na vzdálenost 259,7 a 119, 1 metrů, a to v místě „častých a tragických dopravních nehod“. Současně je v úředním záznamu uvedeno, že vozidlo bylo od změření až do zastavení pod neustálou vizuální kontrolou policejní hlídky, čímž byla znemožněna záměna měřeného vozidla a řidiče, který byl bezprostředně poté na základě předložených dokladů ztotožněn. Pokud se jedná o přítomnost dopravního značení B 20a, to bylo kontrolováno před i po skončení měření rychlosti. Žalobce se na místě nevyjádřil a oznámení přestupku odmítl podepsat.

Na základě těchto skutečností bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 19. 10. 2015, které proběhlo bez účasti žalobce, který předtím neúspěšně žádal o postoupení věci správnímu orgánu v místě svého bydliště. Během ústního jednání byl proveden důkaz čtením listin založených ve spisu. Následně podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce pana T. B. dne 11. 11. 2015 vyjádření, ve kterém namítal procesní pochybení ve vztahu k posouzení jeho žádosti o postoupení věci jinému

místně příslušnému správnímu orgánu, což mělo za následek neúčast u ústního jednání. Současně namítal, že místo přestupku nebylo dostatečně specifikováno, a to za účelem ověření umístění dopravního značení. Toto vyjádření pak bylo ve vztahu k podkladům rozhodnutí dále doplněno dne 8. 1. 2016, kdy žalobce obdobně jako později v žalobě namítal, že došlo k záměně řidiče (pan J. P., nar. ...), přičemž měření proběhlo v rozporu s návodem obsluhy, a to z důvodu nedodržení předepsané vzdálenosti, provozní teploty, umístění záměrného kříže, nulového úhlu měření a stacionárního měření vozidla, vylučujícího vznik tzv. slip efektu. Stejně tak žalobce namítal absenci úředních značek na rychloměru a navrhoval provést dokazování ve vztahu k bezpečnosti provozu v místě měření rychlosti, způsobilosti policistů a dopravního značení, které mělo být porušeno. Ke svému vyjádření pak přiložil vyjádření ČMI, podle kterého nelze obecně považovat měření za správné, pakliže není záměrný kříž zcela na měřeném vozidle.

V tomto kontextu bylo ze strany prvostupňového správního orgánu vyžádáno neoficiální vyjádření ČMI k výstupní fotodokumentaci z rychloměru ze dne 21. 1. 2016, z něhož vyplývá, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, přestože by pro věrohodné posouzení musela být předložena fotodokumentace v digitální podobě. Žalobce byl dále písemností ze dne 28. 1. 2016 vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, načež mu bylo k jeho žádosti o poskytnutí informace dodatečně zasláno výše uvedené neoficiální vyjádření ČMI. Následně došlo k vydání **prvostupňového rozhodnutí**, proti němuž podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 6. 6. 2016 blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu prvostupňového správního orgánu, proti které se žalobce rovněž odvolal, doplněno.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

Ve věci bylo v souladu s ust. § 77 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nařízeno ústní jednání, neboť krajský soud považoval za nezbytné doplnit dokazování provedené prvostupňovým správním orgánem. Ústní jednání před krajským soudem proběhlo dne 31. 7. 2018 za účasti zástupce žalovaného. Žalobce ani jeho právní zástupce se k jednání bez omluvy nedostavil. Nejprve bylo krajským soudem zahájeno jednání a přistoupeno k rekapitulaci skutkového stavu, včetně průběhu řízení před správními orgány. Zástupce žalovaného se poté v rámci vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, vyjádření k žalobě a judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně správnosti měření rychloměrem fungujícím na principu záměrného kříže umístěného na čelní masce měřeného vozidla. Krajský soud následně přistoupil k doplnění dokazování stranami 6, 67, 71 a 72 návodu k obsluze použitého rychloměru “Systém Micro DigiCam Manuál uživatele verze 4. 1 cz“ veřejně dostupného na internetu, které se vztahují k bezpečnostním opatřením (provozní teplota), technickým údajům (měřící rozsah), chybovým hlášením a tzv. cosinus efektu. V návaznosti na provedení důkazu zástupce žalovaného dále poukázal na praktickou nemožnost dosažení nulového úhlu měření, neboť by se v takovém případě muselo měřící zařízení nacházet přímo na vozovce, resp. v pohybu měřeného vozidla. Jelikož neměly procesní strany žádné další důkazní návrhy, bylo dokazování ukončeno. V rámci přednesu závěrečného návrhu zástupce žalovaného uvedl, že v kontextu provedeného dokazování byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností. Z toho důvodu navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Následně krajský soud po přerušení jednání vyhlásil rozsudek, kterým byla žaloba zamítnuta, a bylo rozhodnuto, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se tato náhrada nepřiznává.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba není důvodná.

Žalobce předně namítal, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí došlo k nepřípustnému upřesnění předmětu řízení, když byl ve skutkové větě ve vztahu k vymezení místa spáchání přestupku uveden údaj „*v prostoru před čerpací stanicí Motrans*“, aniž by byl shodně obsažen v oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 19. 9. 2015. Tím podle názoru žalobce došlo k zásahu do jeho práva na obhajobu, neboť nebyl před vydáním prvostupňového rozhodnutí na tuto skutečnost upozorněn a nemohl jí tak přizpůsobit svoji procesní strategii, resp. ohledat místo spáchání přestupku, na kterém se mělo nacházet dopravní značení ohledně nejvyšší dovolené rychlosti. K tomu krajský soud uvádí, že daný údaj o konkretizaci místa spáchání přestupku se sice skutečně nenachází v oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání ze dne 19. 9. 2015, ale jednoznačně vyplývá z policejní dokumentace, a to úředního záznamu ze dne 13. 8. 2015. Nelze tedy argumentovat tím, že by se ve vztahu k žalobci jednalo o doposud neznámou informaci, se kterou byl seznámen až při vydání prvostupňového rozhodnutí. O tom ostatně svědčí také úřední záznam ze dne 10. 12. 2015, podle kterého zmocněnec žalobce do spisu nejen nahlížel, ale pořídil si také jeho kopii, ke které se poté v průběhu řízení opakovaně vyjadřoval. Krajský soud proto nepovažuje námitku žalobce za důvodnou.

Kromě toho žalobce ve vztahu k výroku prvostupňového rozhodnutí namítal, že v něm absentuje údaj o konkrétní formě nedbalostního zavinění a bodovém postihu, neboť se jedná o zákonné náležitosti rozhodnutí o přestupku. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje. V tomto ohledu je nutné vycházet z dikce dnes již neplatného ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o přestupcích“). Ten sice jako jednu z obligatorních náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku skutečně stanovoval formu zavinění neboli rozlišení mezi úmyslem a nedbalostí, což však neznamená, že by z toho vyplývala povinnost správních orgánů uvádět rovněž údaj o tom, zda se jedná o nedbalost vědomou či nevědomou. Tento závěr ostatně vyplývá také z okolností přijetí novely zákona o přestupcích č. 204/2015 Sb., která konkrétní formu zavinění jako obligatorní náležitost výroku rozhodnutí o přestupku do právního řádu zakotvila, neboť také pro případné posouzení přestupkové bezúhonnosti je rozhodné rozlišení pouze mezi zaviněním úmyslným a z nedbalosti. Stejným způsobem se ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz): „*Ani z okolností přijetí právní úpravy příkazující uvádět*

ve výroku rozhodnutí o přestupku formu zavinění tak nelze dovodit, že by tato povinnost zahrnovala i rozlišování mezi vědomou a nevědomou nedbalostí.“

Pokud se dále jedná o namítanou absenci údaje o bodovém postihu, ani v tomto případě nelze považovat námitku žalobce za důvodnou, neboť bodový postih je pouze automatickým (byť ve své podstatě sankčním) důsledkem pravomocného rozhodnutí o přestupku, nikoliv sankcí podle ust. § 11 odst. 1 ve spojení s ust. § 77 zákona o přestupcích, která by byla na základě řízení předcházejícího jeho vydání ukládána. Ke stejnému právnímu názoru ostatně dospěl ve své judikatuře také Nejvyšší správní soud, když v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48, judikoval, že: „Kasační soud však již v minulosti dospěl k závěru, že zákon o silničním provozu (ani jiná platná právní úprava), neukládá správním orgánům povinnost uvádět počet bodů, jež mají být do registru řidičů zaznamenány, ve výroku rozhodnutí o přestupku. Záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí.“

Dále žalobce namítal, že bylo ze strany prvostupňového správního orgánu omezeno jeho právo na seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle jeho názoru byl totiž nesprávně poučen o tom, že tak sice může učinit do sedmi dnů od doručení sdělení ze dne 28. 1. 2016, ale pouze po předchozí telefonické domluvě na Městském úřadu Kroměříž, odboru občansko-správních agend, oddělení dopravy a silničního hospodářství. V tomto kontextu žalobce namítal, že ze zákona se může k obsahu správního spisu vyjádřit nejen osobně, ale také elektronicky, resp. způsobem umožňujícím dálkový přístup. Krajský soud je toho názoru, že námitka žalobce není důvodná, neboť je založena pouze na formalistickém výkladu poučení správního orgánu. Je třeba připomenout, že správní orgány nijak nezpochybily právo žalobce vyjadřovat se k obsahu spisu způsobem umožňujícím dálkový přístup, jak ostatně vyplývá z předcházejícího průběhu správního řízení, ve kterém se žalobce k obsahu spisu elektronicky opakovaně vyjadřoval, a to zejména písemností ze dne 11. 11. 2015 a ze dne 8. 1. 2016.

Jak navíc žalovaný správně uvedl, krajskému soudu je z jeho rozhodovací činnosti rovněž známo, že pan T. B. pravidelně vystupuje jako zmocněnec také v jiných přestupkových řízeních, což svědčí o tom, že by si měl být v kontextu poučení správního orgánu vědom rozsahu a způsobu uplatnění procesních práv obviněného z přestupku. Z toho důvodu považuje krajský soud námitku za účelovou, spočívající v dezinterpretaci výzvy prvostupňového správního orgánu, jejíž omezení na Městský úřad Kroměříž, odbor občansko-správních agend, oddělení dopravy a silničního hospodářství, se nepochybně týkalo pouze seznámení se s obsahem spisu, který byl na tomto místě uchován. Nad rámec uvedeného pak krajský soud konstatuje, že žalobce byl před vydáním prvostupňového rozhodnutí seznámen se všemi listinami založenými ve spisu, o čemž svědčí také písemnost ve věci poskytnutí listin ze dne 3. 2. 2016, která byla žalobcem předtím elektronicky vyžádána. Právo žalobce na seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k jejich obsahu tak nebylo porušeno (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2010, č. j. 2 Afs 107/2008 – 132, a ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36).

Žalobce dále namítal, že žalovaný sice prvostupňovému správnímu orgánu správně vytknul, že spáchání přestupku z vědomé nedbalosti nebylo v řízení prokázáno, ale tuto vadu napravit pouze v odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž by postupoval podle ust. 90 odst. 1 správního řádu. K tomu krajský soud uvádí, že žalovaný v tomto ohledu nepřistoupil ke změně či zrušení výroku prvostupňového rozhodnutí, ale pouze korigoval jeho úvahy ohledně formy zavinění, obsažené v odůvodnění. Svůj postup zdůvodnil tím, že žalobce možná nevěděl, že překračuje nejvyšší dovolenou rychlost, ale s ohledem na umístění dopravního značení a tachometr ve vozidle to vědět měl a mohl. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje. Pokud pak žalovaný napravit nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, aniž by tím došlo ke změně právní kvalifikace či výše uložené sankce, považuje krajský soud za dostačující, pakliže tak učinil toliko v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je totiž třeba připomenout, že řízení tvoří dohromady jeden celek, a to až do okamžiku nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku, jak ostatně judikoval také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48: *„Nejen za situace, kdy správní orgán druhého stupně změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004, nýbrž i tehdy, pokud podle § 90 odst. 5 téhož zákona odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné.“*

V této souvislosti pak žalobce namítal také nepřezkoumatelnost a nezákonnost úvah ohledně výše uložené sankce. Podle jeho názoru byla prvostupňovým správním orgánem v rozporu se zákazem dvojího přičítání zohledněna závažnost přestupku. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje, protože oprávnění správního orgánu zohlednit při úvaze o výši uložené sankce také závažnost protiprávního jednání je samotnou podstatou správního uvážení. Pakliže je ve vztahu ke konkrétní skutkové podstatě přestupku stanoveno zákonné rozmezí pro uložení pokuty, je zcela logické, že správní orgán při svých úvahách zohlední individuální okolnosti případu, mezi které u daného typu přestupkového jednání nepochybně patří také intenzita překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Závažnost přestupku a související míra ohrožení bezpečnosti a plynulosti silničního provozu totiž bude přirozeně ovlivněna tím, zda došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti například pouze o 5 km/h nebo naopak o více než 60 km/h, jak tomu bylo v posuzovaném případě. V tomto kontextu krajský soud dodává, že označení rychlosti vozidla žalobce 147 km/h, která není povolena dokonce ani na dálnici, natož na silnici I. třídy, jako velmi vysoké, rozhodně nepovažuje za vágní, ale zcela odpovídající skutkovému stavu věci.

Co se týče dalších dílčích námitek žalobce proti nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, k tomu je nutné doplnit, že nehodovost v místě spáchání přestupku nebyla správními orgány dovozena pouze z úřední činnosti či s odkazem na dopravní značení stanovující snížení nejvyšší dovolené rychlosti. Naopak tato skutečnost přímo vyplývá z policejní dokumentace, a to z úředního záznamu ze dne 13. 8. 2015, který lze podpůrně použít. V tomto ohledu je vhodné doplnit, že policisté pravidelně provádějí za účelem zajištění bezpečnosti a plynulosti silničního provozu měření rychlosti, což nasvědčuje tomu, že mají povědomí o místních podmínkách, resp. informace o tom, kde je třeba dodržování nejvyšší dovolené rychlosti přednostně kontrolovat. Podle názoru krajského soudu pak byla při výměře sankce dostatečně zohledněna také další zákonná

kritéria podle ust. § 12 zákona o přestupcích, když žalovaný úvahy prvostupňového správního orgánu ohledně hodnocení osoby pachatele podrobně doplnil (k tomu srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48).

Ve vztahu ke zjištění skutkového stavu věci pak žalobce namítal, že nebylo dostatečně prokázáno umístění dopravní značky v místě spáchání přestupku a skutečnost, že žalobce byl v době měření řidičem vozidla. K tomu krajský soud uvádí, že přítomnost dopravního značení na místě spáchání přestupku byla zachycena v pořízené fotodokumentaci. Kontrola jejího umístění policisty před a po skončení měření je explicitně uvedena v úředním záznamu ze dne 13. 8. 2015. Je navíc třeba přisvědčit argumentaci žalovaného, že žalobce svá tvrzení o absenci dopravního značení nijak nedoložil a jeho námitka tak zůstala v rovině nepodloženého tvrzení. Stejně tak žalobce neuvedl žádné důvody, proč by policisté jako úřední osoby, které nemají zájem na výsledku řízení, účelově zakládali do spisu nesouvisející fotografie a do úředního záznamu uváděli nepravdivé údaje. Přestože judikatura dovozuje v tomto ohledu nestrannost policistů zejména ve vztahu k věrohodnosti jejich svědecké výpovědi, krajský soud nevidí žádný důvod, proč by nebylo možné tyto závěry přiměřeně aplikovat také na služební postup policisty, spočívající ve vyhotovení záznamu o spáchání přestupku (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27). Nad rámec uvedeného krajský soud připomíná, že by žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost také za předpokladu, že by se na místě dané dopravní značení nenacházelo, protože rychlost 147 km/h (po zohlednění odchylky měření) není dovolena ani na dálnici, natož na silnici I. třídy. Žalovaný se navíc umístěním dopravního značení v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně zabýval, a to také vzájemným porovnáním pořízených fotografií. Za zcela nepodložené pak lze považovat tvrzení, že oznámení přestupku nebylo vyplněno na místě, když byl žalobce policisty legitimován a tyto údaje byly do oznámení přestupku uvedeny.

Pokud se dále jedná o tvrzení žalobce, že v době měření byl řidičem vozidla pan J. P., nar. ..., přičemž až následně došlo k záměně, považuje krajský soud tuto námitku *a priori* za nedůvodnou. Důvodem je skutečnost, že pan J. P. je jako údajný řidič či spolujezdec pravidelně označován také v jiných přestupkových věcech, které byly před krajským soudem řešeny (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 33 A 23/2016 a sp. zn. 33 A 37/2016; všechna citovaná rozhodnutí Krajského soudu v Brně na úseku správního soudnictví jsou dostupná na www.nssoud.cz). Kromě toho žalovaný v napadeném rozhodnutí správně poukázal na to, že je zcela standardní postup, pokud je vozidlo na příjezdu po změření rychlosti ihned zastaveno, a to právě z důvodu potenciálního rizika záměny měřeného vozidla či jeho řidiče. Z již uvedeného úředního záznamu pak jednoznačně vyplývá, že hlídka měla vozidlo žalobce neustále na dohled, aniž by bylo uvedeno, že k jeho zastavení došlo až po 5 km od měřicího stanoviště. Jedná se tak pouze o nepodložené tvrzení žalobce, které nemá oporu ve spisu, resp. neodpovídá průběhu silniční kontroly tak, jak je v policejní dokumentaci zachycena.

Poslední skupina dílčích námitek žalobce poté mířila proti správnosti provedeního měření rychlosti, resp. proti postupu správních orgánů, které v tomto ohledu vycházely z návodu k obsluze použitého rychloměru Micro DigiCam, aniž by byl v řízení proveden jako důkaz zákonem stanoveným způsobem. Krajský soud dává žalobci částečně za pravdu v tom, že návod k obsluze nebyl jako důkaz proveden, přestože z něj správní orgány při svých úvahách očividně vycházely. Je sice pravda, že bylo v této souvislosti správními

orgány argumentováno tím, že žalobce či jeho zmocněnec je s obsahem návodu k obsluze nepochybně seznámen, neboť se opakovaně odvolával na jeho jednotlivé pasáže. Jakkoliv lze v tomto ohledu s žalovaným jistě souhlasit, neboť přímo vyplývá ze správního spisu a jednotlivých vyjádření žalobce, je podle krajského soudu i v této situaci nezbytné, aby byl návod k obsluze jako důkaz řádně proveden, resp. byl alespoň založen ve spr. spise, pakliže byl podkladem pro vydání prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Nejedná se však o vadu, kterou by nebylo možné napravit postupem podle ust. § 77 s. ř. s., protože krajský soud sám dotčené pasáže (s. 6, 67, 71 a 72) z návodu k obsluze (veřejně dostupného na internetu) provedl jako důkaz listinou při ústním jednání před soudem a o takto doplněné dokazování se opíral při posouzení důvodnosti námitek žalobce týkajících se porušení pravidel obsluhy měřicího zařízení.

Jak poté správní orgány správně uvedly, ze samotného návodu k obsluze vyplývá, že silniční rychloměr Micro DigiCam je schválen pro použití v teplotním rozsahu -10 - +50° (s. 6), přičemž by v případě překročení provozní teploty, což je v klimatických podmínkách České republiky těžko představitelné, evidoval ve vztahu ke konkrétnímu měření chybové hlášení „E52 – Vysoká teplota. Ukončete měření“ (s. 72). Co se pak týče vzdálenosti, vozidlo žalobce bylo změřeno na 259,7 metrů. Návod k obsluze k tomu v rámci vymezení technických údajů měřicího zařízení uvádí, že je sice optimální vzdálenost 50 – 140 metrů, ale měření lze provádět rovněž v rozsahu 25 - 400 metrů (s. 67). Ostatně v případě, že by nebyl stanovený rozsah dodržen, rychloměr by podobně jako v případě překročení provozní teploty evidoval chybové hlášení „E01 Measurement error – nedosažitelný cíl. Cíl je mimo měřicí rozsah nebo je příliš blízko“ (s. 71). Krajský soud tak nemá pochybnosti o tom, že měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, neboť vzdálenost měření uvedená v záznamu o přestupku odpovídá stanoveným parametrům a žádné chybové hlášení nebylo přístrojem evidováno (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011-115). Pokud se dále jedná o umístění záměrného kříže vozidla, krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že se nachází na přední masce měřeného vozidla. Tato skutečnost ostatně vyplývá nejen ze záznamu o přestupku, ale také z neoficiálního vyjádření ČMI ze dne 21. 1. 2016, ve kterém byla kopii výstupní fotodokumentace posouzena. Žalobce sice v řízení předložil dne 8. 1. 2016 vlastní vyjádření dané instituce, podle kterého nelze považovat měření za správné, pakliže záměrný kříž leží jen z části na vozidle. Jednalo se však o vyjádření k jiné přestupkové věci, aniž by k němu byla pro srovnání přiložena kopie posuzované výstupní fotodokumentace.

Ve vztahu k provedení měření rychlosti žalobce dále namítal, že nebyl dodržen nulový úhel měření. V tomto ohledu krajský soud připomíná, že tzv. cosinus efekt nastává v případě, že se přístroj nachází ve větší vzdálenosti od směru pohybu měřeného vozidla a svírá s tímto vektorem větší než nulový úhel. Jak nicméně žalovaný podle názoru krajského soudu správně poznamenal během ústního jednání před soudem, jedná se o standardní a v podstatě nevyhnutelný důsledek samotného měření rychlosti daným typem rychloměru. V praxi by totiž mohlo být nulového úhlu měření dosaženo pouze za situace, kdyby byl rychloměr v době měření umístěn přímo na vozovce, tedy jako překážka provozu ve směru jízdy měřeného vozidla. Bez ohledu na tuto skutečnost správní orgány vycházely ze skutečnosti, že při cosinus efektu (zvětšení úhlu měření), dochází ve prospěch žalobce k naměření nižší než skutečné rychlosti vozidla, jak ostatně vyplývá také ze s. 72 návodu k obsluze (k tomu obdobně srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 6. 2017, č. j. 33 A 76/2015-39). Pokud se poté jedná o námitky proti neprovedení navrhovaného důkazu dokumentací ohledně statistik nehodovosti či frekventovanosti

měření rychlosti v místě spáchání přestupku, krajský soud předně připomíná, že není v kompetenci správních orgánů posuzovat vhodnost stanovišť zvolených k měření rychlosti Policií ČR. Žalovaný k tomu navíc výslovně uvedl, že měření rychlosti v místě spáchání přestupku nelze s ohledem na četnost tragických dopravních nehod považovat za šikanózní, s čímž se krajský soud ztotožňuje.

Za důvodné pak krajský soud nepovažoval ani zbývající žalobní námitky ohledně tvrzené absence úředních značek, manipulace s rychloměrem a vzniku tzv. slip efektu. Přestože nebyla v rámci odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí věnována těmto námitkám zvýšená pozornost, správní orgány podrobně uvedly, proč považovaly provedené měření za správné a skutkový stav zjištěný bez důvodných pochybností, čímž také dílčí a nijak podložené námitky žalobce přinejmenším implicitně vypořádaly. Stejným způsobem se ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 1 As 252/2016 – 48: *„Povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že je krajský soud povinen reagovat na každou jednotlivou dílčí argumentaci, a tu stejně obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace.“* Kromě toho je vhodné doplnit, že tzv. slip efekt neboli sklouznutí měřicího paprsku, nemůže z logicky věci nastat za situace, kdy se záměrný kříž nachází na přední masce měřeného vozidla, jako tomu bylo v posuzovaném případě.

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. července 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

v. r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.